

Dokter
Filiep
Bataillie.
FOTO'S
VIER

Komt een cameraploeg bij de dokter

Hoet ziet de doorsnee dag van een arts eruit? En leeft hij mee met zijn patiënten of sluit hij zich af voor de ellende die hij ziet. In *Topdokters* gunnen tien specialisten ons een kijkje achter de medische schermen.

“We hebben getracht het verhaal vanuit het standpunt van de dokters te vertellen”, zegt Hazel Pleysier van Woestijnvis. “Denken ze anders over ziekten dan wij? Leven ze mee met slachtoffers of worden ze op den duur immuun voor de emotionele momenten als een patiënt sterft? Hoe ziet een ‘zware’ dag er concreet voor hen uit? Dat wilden we weten. Conclusies? Dergelijke dokters blijken altijd bijzonder snel te stappen. (lacht) En voor de lunch hebben ze nauwelijks tijd. Dat viel toch steeds op.”

De opnames vonden plaats in het ZNA Middelheim (Antwerpen), AZ Monica (Deurne), UZ Gent, UZ Leuven en AZ Herentals. In het Kempense ziekenhuis focussten de camera's op Filiep Bataillie, al 23 jaar actief op de afdeling orthopedie. Hij is gespecialiseerd in heup en rug, gaande van sport- tot slijtageletsels. “Ik kom zelf uit een 'artsloze' familie”, zegt hij. “Ik wou uit mezelf geneeskunde studeren en een erg sociaal beroep kiezen. Sowiesso interesseerde alles wat met orthopedie te maken heeft me enorm. Maar wat écht de doorslag gaf, was de vroege dood van een neefje. Die is in 1974 gestorven aan een kwaadaardige longaandoening. Ook tijdens mijn studie heb ik daar nog vaak aan teruggedacht.”

Stress

Zijn dienst is internationaal bekend bij wielrenners en motorcrossers. Tom Boonen passeerde er al, en ook minister-president Kris Peeters lieter zich behandelen na een val. “Ik krijg dan kort van te voren te horen dat ze langskomen en dat geeft misschien een beetje stress. Maar eens ze bij mij zijn, valt dat snel weg. Dan zijn ze gewoon 'de patiënt' en stel ik mijn diagnose.”

In de eerste aflevering zegt een van de specialisten dat je steeds moet denken dat je de beste bent. “Ik ga daarmee akkoord. Zeker in dit vak mag je nooit twijfelen. Als je zelf denkt dat er tien artsen beter zijn, kun je er best mee stoppen. Natuurlijk stoot je tijdens een operatie op onvoorziene hindernissen. Maar dan is het onze

1. Danny De Looze, maag-darmspecialist UZ Gent. **2. Stefaan Van Gool**, gespecialiseerd in kwaadaardige hersentumoren. **3. Nathalie Degrieck**, hoofd borstkliniek AZ Monica. Behandelt borstgezwellen. **4. Mania De Praeter**, neurochirurg ZNA Middelheim. Gespecialiseerd in schedeloperaties bij kinderen. **5. Pedro Brugada**, Wereldautoriteit in hartritme-stoornissen. **6. Guido Dua**, hoofd neurochirurgie ZNA Middelheim. Behandelt hersenen en zenuwstelsel. **7. Jan Deprest**, gynaecoloog UZ Leuven. **8. Hugo Vanermen**, internationaal gereputeerd hartchirurg. Opereerde koning Albert.

nooit. Mag ook niet. Sommige operaties doe ik maar zelden. Maar dan is het een kwestie van die op voorhand zeer goed voor te bereiden.”

Op sommige dagen doet Bataillie tien chirurgische ingrepen per dag. “Je moet daar niet van schrikken. Sommige kleine ingrepen duren slechts vijf minuten. Maar als je een rug moet opereren, is het andere koek. De hoeveelheid is niet zo belangrijk. Je moet het wel fysiek aankunnen. Soms neem ik nog wat werk mee naar huis. Of moet er gestudeerd worden. Als uitlaatklep zijn er dan de

mee georganiseerd. En nu nog steeds help ik bij acties die kankeronderzoek steunen.”

Biggeloof

We leren in *Topdokters*, van de makers van *De rechtbank*, ook de dokters zelf wat beter kennen. Zo zijn er enkele zeer bijgelovig. “Mijn witte jas moet steeds aan het zelfde haakje hangen, net onder het cijfer 11”, horen we Dr. Dua zeggen. De camera's volgen de specialisten tot in het operatiekwartier. Sommige beelden zijn hard. In de eerste aflevering zien we een chirurg

stoelgangtransplantatie. Veel kijkers zullen ongetwijfeld even wegkijken. “We hebben ervoor gekozen om een aantal operaties in beeld te brengen omdat ze een essentieel deel zijn van het werk van deze dokters”, zegt Pleysier. “En omdat ze er fier op zijn. Maar we hebben wel opgepast. De meest expliciete beelden hebben we niet gebruikt. We willen laten zien wat ze doen, maar niet bruuskeren. We hebben daarbij ons eigen gevoel gevolgd. De dokters die het al gezien hebben, vinden het soms zelfs te weinig expliciet.”